

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 123/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. V., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Krajskou prokuratúrou v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2127/05 o podnete na podanie mimoriadneho dovolania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2006 doručená sťažnosť P. V., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Krajskou prokuratúrou v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Kc 2127/05 o podnete sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania.

Z obsahu sťažnosti a priložených listín vyplýva, že sťažovateľ podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) voči rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 173/05 z 21. júna 2005. Týmto rozsudkom bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 107/04 z 18. januára 2005 o zamietnutí návrhu sťažovateľa vo veci plnenia z nájomnej zmluvy o nájme nebytových priestorov a o jeho zaviazaní uhradiť trovy konania. Podľa sťažovateľa uvedenými rozhodnutiami všeobecné súdy porušili zákon, a to z dôvodov uvedených v § 243f ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ poukázal na to, že citované rozhodnutia súdov spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom súdy v rozhodovaní vo veci samej vychádzali z výkladu § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 116/1990 Zb.“), § 13 ods. 3 zákona č. 363/1990 Zb., § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 500/1991 Zb. o pôsobnosti obcí vo veciach nájmu a podnájmu nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 500/1991 Zb.“) a § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) v rozpore s ústavou.

Sťažovateľ uviedol, že 21. novembra 2003 uzavrel so spoločnosťou D., s. r. o., R. (ďalej len „odporca“) zmluvu o nájme nebytových priestorov podľa § 3 zákona č. 116/1990 Zb. Predmetom nájmu bola nehnuteľnosť vedená na LV č. 6336 ako disko bar A. vo vlastníctve odporcu. Podľa právneho názoru obidvoch súdov predmetná nájomná zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania je absolútne neplatná, pretože k jej uzavretiu chýbal predchádzajúci súhlas obce – mesta Ružomberok. Podľa sťažovateľa však v konaní bolo preukázané, že odporca ako vlastník nehnuteľnosti mal udelený súhlas mesta pri nájomných zmluvách, ktoré uzatvoril s predchádzajúcimi nájomcami nehnuteľnosti.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby generálny prokurátor preskúmal napadnuté rozhodnutia a aby v prípade zistenia porušenia zákona podal vo veci mimoriadne dovolanie. Taktiež žiadal generálneho prokurátora, aby tento požiadal ústavný súd podľa čl. 128 ústavy o výklad § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. v súvislosti

s dodržiavaním § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. a § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 500/1991 Zb.

Listom č. k. VI/1 Pz 665/05-21 z 24. novembra 2005 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sťažovateľovi oznámila, že podľa čl. 128 ústavy ústavný súd podáva výklad ústavy alebo ústavného zákona, ak je vec sporná, taktiež poukázala na to, že zákon č. 116/1990 Zb. nie je ústavným zákonom.

Listom č. k. Kc 2127/05-9 z 21. novembra 2005 krajská prokuratúra sťažovateľovi oznámila, že po preskúmaní napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu nezistila splnenie podmienok pre podanie mimoriadneho dovolania, a preto podnet sťažovateľa odložila.

Sťažovateľ sa domnieva, že pokiaľ nebude vyriešená otázka, či súhlas obce je viazaný na osobu nájomcu, ktorý nie je účastníkom tohto správneho konania, alebo len na konkrétne nebytové priestory slúžiace na prevádzkovanie obchodu a služieb, otázku platnosti nájomnej zmluvy, ktorú uzavrel s odporcom, nie je možné spravodlivo posúdiť.

Sťažovateľ tvrdí, že týmto postupom mu krajská prokuratúra odoprela právo na spravodlivé prejednanie veci a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V tejto súvislosti poukazuje na to, že jeho podnet nebol preskúmaný v súvislostiach, na ktoré on poukazoval, v dôsledku čoho stratil možnosť obhajovať svoje práva a vznikla mu veľká škoda, ktorej ďalšie posúdenie závisí predovšetkým od zodpovedného vyriešenia otázky platnosti nájomnej zmluvy. Predmetný namietaný dôvod podľa neho nebol v odložení podnetu krajskou prokuratúrou vôbec zohľadnený.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy krajskou prokuratúrou v konaní sp. zn. Kc 2127/05 vo veci podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, prikázal krajskej prokuratúre vo veci podnetu na podanie mimoriadneho dovolania z 15. septembra 2005

opätovne konať, priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. Š..

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ napáda „rozhodnutie krajskej prokuratúry“ pre nepodanie mimoriadneho dovolania na základe jeho podnetu, pričom tvrdí, že týmto postupom krajskej prokuratúry došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ak sa občan obráti na generálneho prokurátora s podnetom na podanie mimoriadneho dovolania, tak mu tým nevzniká právo, aby generálny prokurátor mimoriadne dovolanie podal, ale právo, aby orgány prokuratúry jeho podnet riadne vybavili (III. ÚS 42/04).

V okolnostiach prípadu sťažovateľ vo svojom podnete generálnemu prokurátorovi z 15. septembra 2005 žiadal o podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho krajského súdu sp. zn. 8 Co 173/05 z 21. júna 2005, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 107/04 z 18. januára 2005 vyslovujúci v celom rozsahu zamietnutie jeho návrhu vo veci plnenia z nájomnej zmluvy o nájme nebytových priestorov s príslušenstvom voči odporcovi.

Z poverenia generálneho prokurátora oznámila krajská prokuratúra listom z 21. novembra 2005 pod č. k. Kc 2127/05-9 sťažovateľovi, že na základe jeho podnetu nebude podané mimoriadne dovolanie, a náležite mu vysvetlila dôvody takého postupu.

V súvislosti s nájmom a podnájomom nebytových priestorov Občiansky zákonník v § 720 odkazuje na špeciálnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 116/1990 Zb. Tento zákon taxatívne vymenúva náležitosti, ktoré sú podmienkou platnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. (platného v čase uzatvorenia zmluvy) nebytové priestory sa prenajímajú na účely, na ktoré sú stavebne určené. Miestnosti určené na prevádzkovanie obchodu a služieb možno prenajímať iba po predchádzajúcom súhlase obce. Pokiaľ obec do 15 dní od prijatia žiadosti o veci nerozhodne, predpokladá sa, že súhlas bol udelený.

Podľa § 3 ods. 4 citovaného zákona pokiaľ sa zmluva uzavrie bez súhlasu obce podľa odseku 2 alebo neobsahuje náležitosti podľa odseku 3, je neplatná.

Z citovaných ustanovení uvedeného zákona (platného v čase uzatvorenia zmluvy) vyplýva, že podmienkou platnosti konkrétnej zmluvy o nájme nebytových priestorov určených na prevádzkovanie obchodu a služieb je okrem náležitostí, ktoré musí spĺňať každá takáto zmluva, predchádzajúci súhlas obce. Absencia predchádzajúceho súhlasu má

za následok absolútnu neplatnosť konkrétnej zmluvy o nájme nebytových priestorov určených na prevádzkovanie obchodu a služieb.

Argumentujúc, že sťažovateľ všetky skutkové tvrdenia a právne závery predniesol v konaní o plnenie z nájomnej zmluvy voči odporcovi a súdy sa nimi zaoberali a v odôvodnení svojich rozhodnutí aj vyporiadali, krajská prokuratúra sa stotožnila s ich závermi a v podrobnostiach na ne odkazovala. Naostatok krajská prokuratúra poukázala na to, že legislatívnou zmenou danou zákonom č. 350/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou od 2. júla 2004, v dôsledku zmeny § 3 ods. 2 a 4 zákona č. 116/1990 Zb., už vylúčila ingerencia orgánov samosprávy vo veciach uzatvorenia zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi účastníkmi inými, ako sú bytové organizácie založené národnými výbormi.

Tým bol podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania v primeranej dobe riadne vybavený. Negatívny záver o dôvodoch na podanie mimoriadneho dovolania nemožno spájať s porušením sťažovateľom označeného základného práva (II. ÚS 41/01), a preto ústavný súd jeho sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o ďalších nárokoch je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 3 ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti osobitne nezaoberal.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2006